

Queridos diocesanos:

El día primero de mayo está lleno de manifestaciones y reivindicaciones laborales por parte los trabajadores en muchos países del mundo desde finales del siglo XIX. Tanto es así que las legislaciones se han ido adaptando a los cambios en las realidades del mundo obrero y las sociedades de signo muy diverso han acordado esta fecha como la adecuada para visualizar la importancia de los obreros en los medios de producción. Este acuerdo, marcado por los organismos internacionales a los que pertenecen la práctica totalidad de los países, se ha modificado en algunos sitios fijando otra fecha para la celebración pero manteniendo la importancia de la clase obrera en un mundo que se industrializaba de manera rápida y que era de estricta justicia oír su voz y atender sus reivindicaciones laborales. Demasiada gente podía quedar en la cuneta de la vida o no contar en las distintas fases del capitalismo que se expandía.

Se celebra este día a raíz de las huelgas del año 1886 en Chicago para pedir, entre otras cosas, la jornada laboral de ocho horas. Este acontecimiento se saldó con prisión y penas de muerte para algunos trabajadores. En un Congreso posterior (1889) se internacionalizó i la Organización Internacional del Trabajo (OIT) dio carta de naturaleza a la voz de los trabajadores. Nació un mundo nuevo en el desarrollo de las relaciones laborales y en la acumulación y distribución de la riqueza que entre todos producían. Las diversas concepciones ideológicas dieron soporte documental a las actividades organizadas por todas partes.

El año 1891 el papa León XIII publicó la famosa encíclica *Rerumnovarum* que pretendía aportar la voz de la Iglesia a los acontecimientos que se sucedían con rapidez y, en ocasiones, con agresividad. Os recuerdo algunos titulares de capítulos que contenía la referida encíclica: Sobre la situación de los obreros, la Iglesia y el problema social, las asociaciones de trabajadores, la solución definitiva, la caridad. Desde entonces se han publicado muchos documentos siguiendo la evolución de los acontecimientos de las relaciones laborales. Ha sido un largo período con profundos cambios en la sociedad, guerras mundiales, descolonización e independencia de muchas naciones, caída de los regímenes socialistas, implantación de dictaduras de nuevo cuño, capitalismo y globalización, organización de los trabajadores... y otros muchos hechos ante los que la Iglesia ha intentado responder con prontitud y coherencia evangélica. Algunos sectores eclesiales han lamentado que las respuestas no han sido las adecuadas por lentas y cortas de visión; otros afirman que la Iglesia no debería entrometerse en estos asuntos que tienen gran variedad de soluciones y perspectivas. A todos se les recuerda que nada de lo que hace el ser humano le es ajeno a la comunidad eclesial; sus orientaciones podrán ser más o menos atractivas o aceptadas por amplios sectores pero, no cabe la menor duda, que pretenden seguir las palabras de Jesús y concretar el tipo de relaciones que nos propone como la mejor solución para este mundo: respeto a la dignidad de la persona, defensa constante de la vida, justicia y equidad para todos y en cualquier orden de la vida (la cultura, la economía, el trabajo...); el amor y la lucha contra el egoísmo personal y de grupo o clase social; el diálogo y la cercanía en lugar del enfrentamiento y la descalificación.

Todo ello define lo fundamental como dar a conocer los dichos y hechos de Jesús, de evangelizar en definitiva. Ese es el objetivo especial que se marcan los agentes de pastoral encuadrados en los movimientos de pastoral obrera para que este sector no olvide la presencia de Cristo en sus vidas. A pesar de nuestros olvidos e indiferencias, de nuestros pecados y desprecios existen grupos de cristianos que en estos convulsos siglos últimos se empeñan en acompañar al mundo obrero, con sus trabajos dignos o indignos, con los parados, con las familias sin recursos. Gracias por la tarea.

EL DIA DEL TREBALL.

30.abril 2023

Estimats diocesans:

El primer de maig, ja des de finals del segle XIX, és ple de manifestacions i reivindicacions laborals dels treballadors de molts països del món. Tant és així que les legislacions s'han anat adaptant als canvis en les realitats del món obrer i societats de signe molt divers han acordat aquesta data com l'adequada per visualitzar la importància dels obrers en els mitjans de producció. Aquest acord, marcat pels organismes internacionals als quals pertanyen la pràctica totalitat dels països, s'ha modificat en alguns llocs fixant una altra data per a la celebració, però mantenint la importància de la classe obrera en un món que s'industrialitzava de manera ràpida i que era d'estricta justícia sentir la seva veu i atendre les seves reivindicacions laborals. Massa gent podia quedar a la cuneta de la vida i no comptar en les diferents fases del capitalisme que s'expandia.

La celebració té l'origen en la vaga sindicalista que hi va haver a Chicago el 1886 per demanar, entre altres coses, la jornada laboral de vuit hores. Aquest esdeveniment va comportar presó i penes de mort a alguns treballadors. En un Congrés posterior (1889) es va internacionalitzar i l'Organització Internacional del Treball (OIT) va donar carta de naturalesa a la veu dels treballadors. Naixia un món nou en el desenvolupament de les relacions laborals i en l'acumulació i distribució de la riquesa produïda entre tots. Les diverses concepcions ideològiques van donar suport documental a les activitats organitzades per tot arreu.

L'any 1891 el papa Lleó XIII va publicar la famosa encíclica *Rerumnovarum*, que pretenia aportar la veu de l'Església als esdeveniments que se succeïen amb rapidesa i, a vegades, amb agressivitat. Us en recordo alguns capítols amb titulars sobre la situació dels obrers, l'Església i el problema social, les associacions de treballadors, la caritat com a solució definitiva... Des de llavors s'han publicat molts documents seguint l'evolució dels esdeveniments de les relacions laborals. Ha estat un llarg període amb profunds canvis en la societat: guerres mundials, descolonització i independència de moltes nacions, caiguda dels règims socialistes, implantació d'un nou estil de dictadures, capitalisme i globalització, organització dels treballadors..., i molts altres fets davant dels quals l'Església ha intentat respondre amb promptitud i coherència evangèlica. Alguns sectors eclesials han lamentat que les respostes no han estat prou adequades per massa lentes i per falta de visió; uns altres afirmen que l'Església no hauria d'entremetre's en aquests assumptes, ja que tenen gran varietat de solucions i perspectives. Tanmateix, cal recordar que res del que fa l'ésser humà és aliè a la comunitat eclesial i les seves orientacions podran ser més o menys atractives o acceptades per amplis sectors però, sense cap dubte, pretenen seguir les paraules de Jesús i concretar l'estil de relacions que ens proposa com la millor solució per aquest món: respecte a la dignitat de la persona, defensa constant de la vida, justícia i equitat per a tothom i en qualsevol ordre de la vida (la cultura, l'economia, el treball...); l'amor i la lluita contra l'egoisme personal i de grup o classe social; el diàleg i la proximitat en lloc de l'enfrontament i la desqualificació.

Tot això defineix el que és fonamental: donar a conèixer paraules i fets de Jesús, és a dir, evangelitzar. Aquest és l'objectiu especial que es marquen els agents de pastoral enquadrats en els moviments de pastoral obrera perquè aquest sector no oblidí la presència de Crist en les seves vides. Malgrat les nostres omissions i indiferències, dels nostres pecats i menyspreus, existeixen grups de cristians que en aquests convulsos últims segles s'obstinen a acompanyar el món obrer,

amb els seus treballs dignes o indignes, amb els aturats, amb les famílies sense recursos. Els dono gràcies per la seva tasca.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.